

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

De S. Seruulo, ex beatissimi Gregorij Papæ Homilia XV. in Euangelia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

mine, dicentes, qui non dedisti nos in captionem dentibus eorum: & quæ deinceps scribit Psalmographus. Deinde etiam ad locum accedentes, fecerunt vniuersique orationem: Parce Domine seruis tuis, dicentes, & suscipe sanguinem nostrum pro nobis, pro nostris, pro patria: vt ea liberetur à tenebris ignorantis, & puris oculis contempletur pietatem, & te veram lucem, ô Rex æterne.

Capita eis
amputantur.

Postquam sic precati essent vnusquisque, sacra & victoria insignia eis sunt amputata capita, cum se patrie distribuissent: & sanguinem quidem infernæ, nempe cum qui interit, intereunt: spiritum autem dedissent superne, ei quæ semper manet, cum qui est permanens. Cum verò post consummationem recessissent lictores, quidam ex eorum cognatis, qui in eo loco remanserant, horum sacras venerabiliter componunt & deponunt reliquias. Et tunc quidam mortuos habuit, quæ illos tulerat. Postea autem, quando vis veritatis, veluti quædam zona aurea, comprehendit maximam partem orbis terrarum, Paulus mittitur in insulam, vt eas ad nouam Romam deduceret, ad reginam, inquam, urbium: Paulus ille, cuius est magnum nomen sanctitatis, gloriæ Romæ Pontifex, & qui moribus magis quam throno erat insignis, cuius vel sola appellatio erat flagellum ad pellendos demones. Is cum accepisset aliquos delectos ab Imperatore, qui eius cepto opem ferrent, venit ad gentem Cretensem: & cum amouisset

Forum sacre
& venerabilis
reliquias
componuntur.

Adhuc inter
gri reperitur
post nos multos.

terram reliquijs impositam, inuenit eas, ô Rex Christe, similes viuentibus, & interitu superiores, perinde acsi in esset adhuc spiritus, & eis humor tanquam ros insidere matutinus. Cum eas ergo illinc sustulisset cum miraculo, eas tradidit præclaræ & regine urbi: & nunc sunt, vbi sunt repositæ reliquiæ martyrum Infantium, communes seruatorum & præsidum ciuitatis, & vigilantes custodes in omnibus rebus molestis. Quorum intercessionibus detur nobis consequi bona eis reposita, gratia & clementia Domini nostri Iesu Christi: Cum quo patri & sancto spiritui gloria & potentia, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

DE S. SERVULO, EX BEATISSIMI GREGORII PAPAE HOMILIA XV. IN EVANGELIA.

Decēbr. 23.

IERRA bona fructum per patientiam reddit: quia videlicet nulla sunt bona, quæ agimus, si non æquanimiter etiam proximorum mala toleremus. Quanto enim quisque altius profecerit, tanto in hoc mundo inuenit quod durius portet: quia cum à præsentis seculo mentis nostre dilectio deficit, eiusdem seculi aduersitas crescit. Hinc est enim, quod plerisque cernimus & bona agere, & tamen sub graui tribulationum fasce desudare. Terrena namque iam delideria fugiunt, & tamen flagellis durioribus fatigantur. Sed iuxta vocem Domini, fructum per patientiam reddunt: quia cum humiliter flagella suscipiunt, post flagella ad requiem sublimiter suscipiuntur. Sic vna calcibus tunditur, & in vini sapore liquatur. Sic oliua contusionibus expressa, amurcam suam deserit, & in olei liquore pinguescit. Sic per tritiram area à paleis grana separantur, & ad horreum purgata perueniunt. Quisquis ergo appetit plene vitia vincere, studeat humiliter purgationis suæ flagella tolerare: vt ratio post ad iudicem mundior veniat, quanto nunc eius rubiginem ignis tribulationis purgat.

Optimi qui
que grauissime
affliguntur.
Luc. 8.

S. Seruuli
breuis
historia.

In ea porticu, quæ euntibus ad ecclesiam beati Clementis est peruia, fuit quidam, Seruulus nomine, quem multi vestrum mecum nouerunt: rebus pauper, meritis diues, quem longa ægritudo dissoluerat. Nam à primæua ætate vsque ad finem vitæ paralyticus iacebat. Quid dicam, quia stare non poterat? Nunquam in lecto suo surgere vel ad sedendum valebat, nunquam manum suam ad os ducere, nunquam se poruit in latus aliud declinare. Huic ad seruiendum mater cum fratre aderat, & quicquid ex eleemosyna potuisset accipere, hoc eorum manibus pauperibus erogabat. Nequam literas nouerat: sed scripturæ sacræ sibi et codices emerat, & religiosos quosque in hospitalitatem suscipiens, hos coram se legere sine intermissione faciebat. Fandumque est, vt quantum ad mensuram propriam attinet, plene sacram scripturam disceret, cum, sicut dixi, literas funditus ignoraret. Studebat in dolore semper gratias agere, hymnis Deo & laudibus diebus ac noctibus vacare.

Sed cum iam tempus esset, vt tanta eius patientia remunerari debuisset, membrorum dolor ad vitalia redijt. Cumque iam se morti proximum agnouit, peregrinos viros

SURI

q. de
Novem

RVTI

5

ros atque in hospitalitatem receptos admonuit vt surgerent, & cum eo Psalmos pro
 expectatione sui exitus decantarent. Cumque cum eis & ipse moriens psalleret, vo-
 ces psallentium repente compefcuit, cum terrore magni clamoris dicens: Tacete,
 tacete: nunquid non auditis, quantæ resonant laudes in celo? Cumque ad eandem
 laudes, quas intus audierat, aurem cordis intenderet, sancta illa anima carnis vinculis
 soluta est. Sed exeunte illa, tanta illic fragrantia odoris aspersa est, vt omnes qui illic
 aderant, inæstimabili suavitate replerentur: ita vt per hoc patenter agnoscerent,
 quod eam laudes in celo suscepissent. Cui rei monachus noster interfuit, qui nunc
 vixit, & cum magno fletu attestari solet, quia quousque corpus eius sepultura
 traderent, ab eorum naribus odoris illius fragrantia non recessit.

S. Seruulus
 audit canti-
 ca celestia,
 & sic expi-
 rat animâ.

Eccè quo sine ex hac vita migravit, qui hic æquanimitèr flagella tolerauit. Iuxta vo-
 cem ergo Dominicam, bona terra fructum per patientiâ reddidit, quæ exarata disci-
 plinæ vomere, ad remunerationis segetem peruénit. Sed vos rogo, fratres charissimi,
 attendite, quod excusationis argumentum in illo districto iudicio habituri sumus nos,
 qui à bono opere torpentes, & res & manus accepimus, si præcepta Domini e genus
 & sine manibus potuit implere: Non contra nos Dominus tunc Apostolos ostendat,
 qui ad regnum secum fidelium turbas prædicando traxerunt: non contra nos mar-
 tyres exhibeat, qui ad caelestem patriam, sanguinem fundendo, peruenierunt. Quid
 tunc dicturi sumus, cum hunc, de quo locuti sumus, Seruulum viderimus, cui longus
 languor brachia tenuit, sed tamen hæc à bono opere non ligauit? Hæc vobiscum, fra-
 tres, agite: sic vos ad studiū boni operis instigate: vt cum vobis bonos modò ad imi-
 tandum proponitis, eorum tunc confortes esse valeatis.

In desideris,
 & bonorum
 operum ne-
 glectores.

LS

BEATI PETRI DAMIANI SERMO IN VI-
 GILIA NATALIS DOMINI: HABETVR IN
 Tomo 8. Aloysij Lipomani. Nos eum in capita distinximus.

TANDEM de mari ad portum, de promisso ad præmi-
 um, de labore ad requiem, de desperatione ad spem, de
 via ad patriam peruénimus. Scripserat quidem nobis fre-
 quentibus epistolis calamus scribæ velociter scribentis,
 Expecta, reexpecta: sed nos, quod subiungitur, dicere
 poteramus: Modicum ibi, & modicum ibi. Præcurrerant
 cursores promissione diuites, sed exhibitione pauperri-
 mi. Dicebat alius: Viriliter age, & confortetur cor tuum,
 & sustine Dominum: alter verò: Si moram fecerit, expe-
 cta eum: quia veniens veniet. Pari consilio exierant de san-
 ctuario Dei, nihil secum nisi promissionū multitudinem
 reportantes. Vndè & Ciriharista noster iam dormitauerat præ radio, & in ipsum De-
 um ta citis obligationibus totam culpam modis flebilibus intorquebat: Tu verò, in-
 quit, repulisti & despexisti, distulisti Christum tuum. De flebili quoque ad imperatiū
 conuersus est, exagitante impatientia, quæ mater est impudentiæ & frontositatis. Qui
 sedes, inquit, super Cherubin, manifestare. Vt quid tandiū dominatrici sedens in ca-
 thedra, circumuolantibus & vallatibus Angelis, non respicis super filios hominū, quos
 absorbit, & obsorbuit iniquitas, per Adam quidē cōmissa, sed à te permissa? Memo-
 rare quæ sit mea substantia, ad tuæ substantiæ similitudinē fabricata: quia etsi omnis
 homo viuens est vanitas, in imagine tamen tua pertransiens, vanitas esse non potest.
 Nunquid ita vanè constituisti omnes filios hominum, de quibus dicit: Et delicia meæ
 cum filiis hominū: vt eos verberet, & dierberet à te malignissimus ille deceptor, qui
 decipere, nisi te permittēte, non potuit? Inclina celos tuos, & descende, & illos mise-
 ricordes oculos miseris inflecte precantibus, nec saltē in perpetuū obliuiscaris nos.
 Hæc quidem iste: sed gemitibus & ærumnis intortus, tantæ præsumptionis senten-
 tiam abiurabat. Dixi, inquit, custodiā vias meas, vt non delinquam in lingua mea. Ve-
 rum ille vir nobilis, & profundus sermonis vrbanitate perlucidus, affectuosus excessibus
 incallescens: Propter Sion, inquit, non tacebo, & propter Hierusalem non quiescam,
 donec egrediatur vt splendor iustus eius. Vtinam, ait, dirumpes celos, & descende-
 res: & alia multa, quæ fastidiosa prolixitas vetat inferere. Hic etiam morosioris gratiæ
 longinquitate suspensus, & nimietate doloris excedens, impatienter oblatrat, dicens:

T t t t 2 Ecce